

ת"פ 54426/10/15 - מדינת ישראל נגד חני חונצ'ה גרבי, מירה ויצמן, מרסי מרסל קסלסי - נדונה, הודיה אלן עטיה, טל נופר יהודה - נדונה, מלכה מלי יצחק

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 54426-10-15 מדינת ישראל נ' גרבי ואח'
12 דצמבר 2016

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמות

1. חני חונצ'ה גרבי
2. מירה ויצמן
3. מרסי מרסל קסלסי - נדונה
4. הודיה אלן עטיה
5. טל נופר יהודה - נדונה
6. מלכה מלי יצחק

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל

מטעם הנאשמות 1: בעצמה וב"כ עו"ד דניאל וייס מטעם הסנגוריה הציבורית

מטעם הנאשמות 4 ו-6: בעצמן וב"כ עו"ד אביעד אמזל

גזר דין

בעניין של הנאשמות 1, 4 ו- 6 בלבד (להלן: "הנאשמות")

רקע:

1. בישיבה שהתקיימה בתאריך 20.4.2016 תוקן כתב האישום, במסגרת הסדר דיוני בין הצדדים אשר גובש בעקבות הליך גישור. הנאשמות הודו והורשעו ב**גניבה**, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). במסגרת הסדר חלקי זה אף סוכם כי הנאשמות יופנו לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניין אשר יתייחס אף לאפשרות ביטול הרשעתן, כאשר המלצת שירות המבחן אינה מחייבת.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועדים הרלבנטיים, עבדו הנאשמות בסניף יינות ביתן בבית שאן

עמוד 1

(להלן: "המעסיק"). **הנאשמת 1** עבדה כסגנית מנהל, ואילו **הנאשמות 4 ו- 6** עבדו במקום כאחראיות משמרת. על פי הנתען, במהלך חודש אוגוסט 2014, לקראת ראש השנה, הנפיק מעסיקן של הנאשמות תווי קניה, אשר הוטענו בכרטיסי מתנה כשי אישי לעובדיו (להלן: "הכרטיסים"). הכרטיסים הוטענו בסכומים של 150 ₪, 300 ₪ או 500 ₪. בתום ניצול סכומי השי ומימוש הכרטיס עד תום, החזירו העובדים את הכרטיסים לאחראי המשמרת בסניף.

3. במועדים הרלבנטיים לכתב האישום המתוקן היו בקופה הראשית בסניף שלושה כרטיסי שי, שניים מהם בסכום טעינה מקורי של 150 ₪ והשלישי בסכום של 300 ₪, אשר עקב תקלה חזרו והוטענו פעם אחר פעם בסכום המקורי. הנאשמות היו מודעות לתקלה זו אשר הובילה לטעינה חוזרת, כאמור. בין התאריכים 24.9.2013 ל- 4.1.2014, בעשרות הזדמנויות שונות, נהגו הנאשמות לשלם באמצעות הכרטיסים התקולים שהיו שמורים אצל הנאשמת 1 עבור מוצרים שונים אותם רכשו מהמעסיק, זאת כאשר הן מקפידות שסכום הרכישה לא יעלה על סכום הטעינה בכרטיס. הנאשמות 4 ו- 6 נהגו לקבל את הכרטיסים התקולים מהנאשמת 1, ובסיום הרכישה היו מחזירות לה אותם, זאת כאשר בחלק מהמקרים הייתה הנאשמת 1 לידן והסדירה את התשלום, ואף אישרה ביטול פריטים מהרכישה על מנת שסכום הקניה לא יעלה על סכום הטעינה המקורי. במעשיהן, כאמור, גנבו הנאשמות נכסי המעסיק, בסכום שאינו ידוע במדויק.

תסקירי שירות המבחן :

4. שירות המבחן הגיש תסקירים בעניינן של שלוש הנאשמות בהם עמד על קורות חייהן, התייחסותן לעבירה, הודאתן בביצועה וכן הבעת הצער והחרטה על מעשיהן. שירות המבחן הדגיש כי מדובר בעבירה אשר אינה מאפיינת את אורחות חייהן של הנאשמות עד למועד ביצועה, וכי מעורבותן נבעה מהיעדר שיקול דעת מספק ותחושת לגיטימיות, לנוכח מעורבות יתר הנאשמות יחדיו בביצועה של העבירה. הנאשמות פיצו את המעסיק בגין הגניבה שביצעו בסכומים נכבדים.

5. בנוגע לנאשמת 1, לאור העובדה כי מדובר במעורבותה הראשונה בפלילים, סבור שירות המבחן כי הרשעתה עלולה לפגוע בהליך השינוי בו החלה וביכולתה להתפרנס בעתיד. לכן, המליץ להימנע מהרשעתה ולהטיל עליה צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות, והתחייבות כספית.

6. בנוגע לנאשמת 4, לאור העובדה כי זוהי מעורבותה הראשונה בפלילים, ולנוכח הליך גירושין אותו היא עוברת אשר מחייב אותה למצוא מקום עבודה לשם פרנסתה, המליץ שירות המבחן שלא להרשיעה ולהטיל עליה צו מבחן למשך 12 חודשים במהלכו תופנה הנאשמת למחלקה לשירותים חברתיים בעיריית בית שאן, לקבלת סיוע כלכלי ורגשי. כמו כן המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת 4 התחייבות כספית ופיצוי למתלונן.

7. בנוגע לנאשמת 6, ציין שירות המבחן כי אף היא נעדרת הרשעות קודמות וכיום עובדת כקופאית ראשית ברשת ACE. ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע ומחדד גבולות עבודה. להערכת שירות המבחן הרשעתה בדין עלולה לפגוע בעתידה התעסוקתי ולכן המליץ להימנע מכך ולהטיל עליה צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות והתחייבות כספית.

טיעוני המאשימה לעונש :

8. בטיעוניו לעונש, התייחס ב"כ המאשימה לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינן של הנאשמות 1 ו- 6 וציין כי אין המדובר בתסקירים חיוביים מאחר והן לקחו אחריות חלקית בלבד על המיוחס להן. בנוגע לנאשמת 1 הדגיש ב"כ המאשימה את חלקה המרכזי בביצוע העבירה עת הדריכה את יתר הנאשמות כיצד לא לחרוג

ממסגרת הכרטיס. לנוכח חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, סבורה המאשימה כי אין מקום שלא להרשיע את הנאשמות, וזאת אף לנוכח היעדר כל ראיה או אינדיקציה לפגיעה ממשית בהן או בשיקומן באם תורשענה. המאשימה עתרה לגזור על הנאשמות מאסר מותנה, כשם שנגזר על יתר הנאשמות בכתב האישום המתוקן, אשר עניין נדון בנפרד.

טיעוני ב"כ הנאשמות :

9. **ב"כ הנאשמת 1** ביקש להתחשב בעובדה כי היא הודתה במיוחס לה מיד לאחר ביצוע העבירה בפני הקב"ט הראשי במקום עבודתה ואף שילמה פיצוי כספי נכבד למעסיק בגין מעשיה, זאת לאחר שהובטח לה שלא תוגש תלונה למשטרה כנגדה, הבטחה אשר הופרה. לדבריו, יש להתחשב בהודאת הנאשמת 1 במיוחס לה אף בבית המשפט, בנטילת האחריות ובחיסכון השיפוטי הטמון בכך. לדבריו, תסקיר שירות המבחן בעניינה חיובי ולכן עתר לאמץ את המלצותיו. הנאשמת 1 עברה שינוי משמעותי בחייה ואף עובדת כיום במקום עבודה מסודר. הרשעה עלולה לפגוע ביכולתה העתידית להתפרנס ממקצוע הנהלת החשבונות אותו החלה ללמוד לאחרונה.

10. הנאשמת 1 בדבריה ציינה כי המדובר באירוע שאינו מאפיין אותה וכי היא מעוניינת להתקדם בחייה.

11. **ב"כ נאשמת 4** הפנה אף הוא לתסקיר שירות המבחן ולנסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, כמפורט בו. לדבריו, הנאשמת 4 הודתה במיוחס לה ונטלה אחריות על מעשיה ואף הביעה חרטה. הסנגור הדגיש את חלקה המינורי של הנאשמת 4 בביצוע העבירה, וכן את העובדה כי היא בעיצומו של הליך גירושין. לדבריו, הרשעתה בדין עלולה לפגוע ביכולתה להתפרנס בעתיד.

12. **הנאשמת 4** הביעה חרטה על מעשיה וציינה כי הדבר גורם לה לתחושת בושה וצער.

13. **ב"כ הנאשמת 6** טען כי מדובר בבחורה נורמטיבית, צעירה בתחילת דרכה. כיום עובדת כקופאית ראשית וכגזברית ברשת ACE, כך שהרשעתה בדין עלולה להוביל לפיטוריה. הנאשמת הודתה ונטלה אחריות על המיוחס לה, ההליך הפלילי היווה גורם מרתיע עבורה והיא מעוניינת להתקדם בחייה. לדבריו, הנאשמת 6 פיצתה את מעסיקה הקודם, ואף בעניינה הופרה הבטחה לפיה לא תוגש כנגדה תלונה פלילית באם תפצה. לנוכח האמור, סבור הסנגור כי המלצת שירות המבחן בעניינה הולמת את נסיבות המקרה ויש לאמצה.

14. **הנאשמת 6** הביעה אף היא צער וחרטה על מעשיה, טענה כי מצבה הבריאותי אינו טוב וכי היא מעוניינת להתקדם בחייה.

אי- הרשעה דיון:

15. ככלל מי שנקבע כי ביצע עבירה יורשע במיוחס לו, ורק במקרים חריגים שבהם אין יחס סביר בין חומרת העבירה ונסיבותיה לבין הנזק הצפוי מן ההרשעה, יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו להימנע מהרשעת הנאשם בדין. בפסיקה נקבעו שני מבחנים מרכזיים לסיום הליך ללא הרשעה:

א. סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה והאם אפשר בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה לו והאם הנזק הצפוי להיגרם לו עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע

בסיכויי שיקומו וחורג מהראוי בנסיבות העניין.

(ראו לעניין זה ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3), 337 (1997)); רע"פ 6904/09, **בלוח נ' מדינת ישראל**, (מיום 26.11.09); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (מיום 23.7.09) וכן רע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל**, (מיום 2.8.10)).

16. עוד נקבע בפסיקת בתי המשפט כי קיימת מקבילית כוחות בין המבחנים השונים, וככל שכוחו של האחד רב יותר, ניתן להסתפק בעוצמה חלשה יותר במבחן השני. לעניין זה ראו את דברי כב' השופט אמיר ב - עפ"ג (מח' מרכז- לוד) 44406-12-11 **שואהנה נ' מדינת ישראל** (16.2.12):

"שיקולי השיקום הם רק אחד משיקולי הענישה, ולכן דרישת הנזק המיוחד הנובע מעצם ההרשעה נשקלת כנגד חומרת העבירה, וכנגד תכליות הענישה המבוססות על חומרת העבירה, קרי הרתעת הנאשם והרתעת הרבים. שקילה משולבת זו של תכליות ושיקולי הענישה נעשית כמקבילית כוחות, כך שכל שהעבירה פחותה בחומרתה כן ניתן משקל יתר לשיקולי השיקום, וממילא נפחית במידת החומרה והקונקרטיות שנדרוש מהנזק הנובע מההרשעה. אין זו רטוריקה משפטית שמכסה על פרקטיקה שיפוטית אחרת. מדובר בשיקול דעת שיפוטי שמושם בנסיבות כל עניין על ידי איזון הולם של שיקולי הענישה השונים".

באותה פרשה ציין כב' השופט (כתוארו אז) מנחם פינקלשטיין כי יתכן שהפתרון לקשיים אשר ניצבים בפני בתי המשפט בישום הלכת כתב ימצא בכך שמול האינטרס הציבורי יעמדו נסיבותיו האישיות של הנאשם כולן, בלא שהדגש העיקרי יהיה על סיכוי העסקתו בעתיד (שם, בפסקה 14).

17. עבירת הגניבה בה הורשעו הנאשמות, לפי הודאתן, פוגעת באינטרסים הרכשיים והקנייניים של הקורבן, במקרה זה מעסיקן בעבר, וכן בפרטיותו ובחופש הפעולה שלו. אלמנט המרמה הנלווה למעשה הגניבה, אשר בבסיסו אי יושר, מחייב אף גינוי מוסרי. סבורני, כי בנסיבות המקרה שלפניי, מתחם הענישה הראוי הינו זה אשר בסיסו התחתון הימנעות מהרשעה והטלת צו מבחן ו/או של"צ, ובסיסו העליון - מאסר למשך מספר חודשים, אותם ניתן לרצות בעבודות שירות, בצירוף מאסר מותנה ורכיב כספי - קנס ו/או פיצוי הקורבן.

18. הבחירה שלא להרשיע נאשם משקפת את בחירת בית-המשפט לנקוט בעניינו אמצעי שיקום חלף הסנקציות התגמוליות. בהיעדר הרשעה גוברת יד האמצעים המתקנים - המבחן ועבודות השירות לתועלת הציבור, ובין האמצעים האלה אך טבעי הוא לכלול את החיוב בפיצוי הנפגע. במקרים מסוימים אף עשויה ההחלטה לחייבו בתשלום פיצויים לנפגע להקל על הבחירה שלא להרשיעו. בע"פ 8528/12 **ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 3.3.13) קבע כב' השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי :

"הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר "חריג שבחריגים" וכן "על ביהמ"ש לבחון בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של הרשעה, אינה שקולה

כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב".

עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 **מנחם שרון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 8.9.13; ברע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 6.12.12).

19. עסקינן במקרה שלפני בעבירה מסוג עוון, אשר העונש המירבי הקבוע לצידה הינו עד 3 שנות מאסר. באשר לסוגיית חומרת העבירה והפגיעה בשיקולי הענישה האחרים, סבורני כי במקרה דנן מדובר בעבירה שאינה ברף חומרה גבוה ועל כן מאפשרת סיום ההליך באי הרשעה. לא נעלמה מעיני העובדה לפיה עסקינן במספר מעשי גניבה שבוצעו על ידי הנאשמות, מעשים שקדם להם תכנון, תחכום מסוים וניצול האמון שניתן בהן לרעה. על אף זאת, סבורני כי אין בהימנעות מהרשעת הנאשמות כדי לפגוע באינטרס הציבורי.

20. הנאשמות, כאמור, ניצלו לרעה תקלה שאירעה בטעינת כרטיסי השי בסניף בו הועסקו. עסקינן בגניבת מוצרים, במספר הזדמנויות אך בסכומים שאינם ידועים. בשל כך אף הגיעו הצדדים לכדי הסדר טיעון, בעקבות הליך גישור, במסגרתו תוקן כתב האישום. יש ליתן משקל ממשי להודאת הנאשמות בפני הקב"ט במקום עבודתן בסמוך לביצוע העבירה ועובר להגשת התלונה כנגדן במשטרה, ואף לתשלום הפיצוי הכספי המשמעותי למעסיק. לא נעלמה מעיני אף טענת ב"כ הנאשמות לפיה הובטח להן כי לאחר שתפצנה את המעסיק בסכומים כספיים משמעותיים לא תוגש כנגדן תלונה למשטרת ישראל, הבטחה אשר כאמור הופרה.

21. יודגש כי, העבירה נשוא תיק זה בוצעה בשלהי שנת 2013 עד תחילת שנת 2014, וכתב האישום הוגש בסוף חודש אוקטובר 2015! לא שמעתי מפי המאשימה הסבר מניח את הדעת לשיהוי בלתי סביר זה בהגשת כתב האישום, דבר אשר יש בו כדי להשליך באופן ישיר ומשמעותי אף על הקביעה באם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשמות, שמא לאו. חלוף הזמן הרב מאז בוצעה העבירה והעובדה כי עברן של הנאשמות נקי לחלוטין ואף לא נטען כי נפתחו תיקים חדשים כנגדן מאז, מחזקים את הרושם לפיו הימנעות מהרשעת הנאשמות במקרה זה לא תפגע באינטרס הציבורי או בשיקולי ההרתעה פגיעה אשר לא ניתן להכילה או להשלים עמה.

22. סבורני כי דווקא הרשעתן בדין כיום, בחלוף זמן כה רב מביצועה של העבירה, תהווה פגיעה בלתי מידתית בנאשמות, העלולה אף לפגוע ביכולתן למצוא מקומות תעסוקה בעתיד, לגדוע או לסכל השתלבות במסגרות לימוד לצורך שילובן בעתיד במקומות עבודה המחייבים גיליון רישום נקי לחלוטין, ובכך לפגוע ביכולתן לפרנס את משפחתן באופן בלתי מידתי ביחס לנסיבות המקרה שלפניי. הנאשמות שילמו מחיר יקר בעקבות מעשיהן,

הוקעו על ידי המעסיק, פוטרו ואף חוייבו לשלם סכומי פיצוי גבוהים עד מאוד (ככל הנראה מעבר לשווי הגניבה ביחס לכל אחת ואחת מהן בנפרד), ולאחר מכן נאלצו להתמודד אל מול הליך פלילי בבית המשפט ואף עם מאמץ מחודש להשתלב במעגל העבודה.

23. באשר לדרישה בדבר פגיעה קונקרטית בשיקום הנאשמות, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן ומדבריהן של הנאשמות, אשר חלקן אף שולבו במסגרות תעסוקתיות המחייבות היעדרן של הרשעות בפלילים, סבורני כי יש לבחון פגיעה זו בהתייחס לכל תחומי חייהן ויכולתן להמשיך מבלי שהרשעה זו תעמוד להן למכשול ולרועץ.

24. מבלי להמעיט או להקל ראש בחומרת מעשיהן של הנאשמות ומן הצורך להרתיע אחרים ובכך להגן על מעסיקים ממעשי גניבה על ידי עובדיהם, סבורני כי הרשעתן של הנאשמות בנסיבותיו של מקרה זה, בהתחשב בשיקולים המקלים שפורטו לעיל, עלולה לפגוע בהן ולגרום להן לנזק בלתי מידתי. כפי שכבר צוין לעיל, מהתסקירים עולה תמונה חיובית לפיה עסקינן בנאשמות המתפקדות בצורה נורמטיבית, וכי האירוע נשוא כתב האישום המתוקן אינו אופייני להן או לאורח חייהן. בניגוד למאשימה, לא התרשמתי כי הנאשמות התחמקו מנטילת אחריות. הנאשמות הדגישו בפני שירות המבחן את מעשיהן מחד, אך אף את חלקן של חברותיהן במעשי הגניבה, מאידך. כל אחת מהן נטלה אחריות על חלקה ואין בכך כדי להוביל למסקנה לפיה נטלו אחריות חלקית בלבד. הן בפני שירות המבחן והן בפני הביעו הנאשמות צער וחרטה על מעשיהן, וניכר כי הפנימו לא רק את הפגיעה העצמית שנגרמה להן אלא אף את הפגיעה והנזק שגרמו למעסיקן.

25. באשר לטענת המאשימה לפיה עקרון אחדות הענישה מחייב אף הרשעת הנאשמות שלפניי, כפי שנעשה בעניינן של יתר הנאשמות בתיק זה עליהן נגזרו מאסרים מותנים, סבורני כי אין לקבל עמדה זו. אכן, עיקרון אחדות הענישה הינו עיקרון בעל משקל רב. דא עקא, נאשמות 2, 3 ו- 5 בחרו להודות במיוחס להן בישיבת הגישור בעניינן ולסיים את עניינן במהרה, וכלל לא עתרו לקבלת תסקיר או לבחינת האפשרות להימנע מהרשעתן. לנוכח עמדתן גובש הסדר טיעון מהיר בעניינן, אשר כובד על ידי בית המשפט. סבורני כי אם היו אף הנאשמות 2, 3 ו- 5 בוחרות בדרך בה בחרו לצעוד הנאשמות שלפניי ולעתור לביטול הרשעתן הדבר היה נבחן בכובד ראש על ידי בית המשפט, וככל הנראה אף עתירתן הייתה מתקבלת. לכן, אינני סבור כי לעיקרון אחדות הענישה רלוונטיות בהקשר זה, לנוכח בחירתן השונה של הנאשמות בנתיב בו בחרו לצעוד בהליך זה.

26. לאור האמור, באיזון בין השיקולים השונים, ומבלי להמעיט משיקולי ההרתעה במקרים כגון דא, סבורני כי ראוי לבכר במקרה זה את שיקולי השיקום וליתן לנאשמות הזדמנות נוספת בלא שיוכתמו בכתם ההרשעה הפלילית. עמדת שירות המבחן בעניינן הולמת והחלטתי לאמצה.

27. **סוף דבר:**

אני מורה על ביטול הרשעתן של הנאשמות.

בנוגע לנאשמת 1 :

א. הנאשמת תבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות. שירות המבחן יעביר תוכנית של"צ תוך 30 ימים מהיום לאישור בית המשפט. תשומת לב שירות המבחן לכך כי הנאשמת בהיריון ולכן יש להתאים עבורה תוכנית מתאימה.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות להימנע מלעבור את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום המתוקן, וזאת למשך שנה מהיום. ההתחייבות תהא על סך 3,000 ש"ח או 15 ימי מאסר תמורתה; אם לא תחתום תוך 7 ימים מהיום תיאסר למשך 7 ימים.

בנוגע לנאשמת 4 :

א. אני מטיל על הנאשמת צו מבחן למשך שנה מהיום.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות להימנע מלעבור את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום המתוקן, וזאת למשך שנה מהיום. ההתחייבות תהא על סך 3,000 ש"ח או 15 ימי מאסר תמורתה; אם לא תחתום תוך 7 ימים מהיום תיאסר למשך 7 ימים.

בנוגע לנאשמת 6 :

א. הנאשמת תבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות. שירות המבחן יעביר תוכנית של"צ תוך 30 ימים מהיום לאישור בית המשפט.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות להימנע מלעבור את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום המתוקן, וזאת למשך שנה מהיום. ההתחייבות תהא על סך 3,000 ש"ח או 15 ימי מאסר תמורתה; אם לא תחתום תוך 7 ימים מהיום תיאסר למשך 7 ימים.

מובהר בזאת לנאשמות 1 ו- 6 כי אם לא תבצענה את השל"צ ניתן יהיה לבטלו, להרשיען בדין ולגזור את דינן. כמו כן, מובהר לנאשמת 4 כי אי עמידה בתנאי הצו, לרבות אי שיתוף פעולה עם שירות המבחן, עלול להביא להפקעת הצו ולחידוש הדיון בעניינה.

מזכירות בית המשפט תעביר פרוטוקול זה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בנצרת תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ב כסלו תשע"ז, 12/12/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט